

Sobre la nota dels bisbes de Catalunya

Dv, 19/05/2017 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Un sacerdot amic m'envia la nota dels bisbes de Catalunya a través d'un whastapp amb una valoració: «Oportuna, exhaustiva, clara i evangèlica.» Els bisbes, enfront del moment que viu el nostre país i els plantejaments de futur que es debaten, hi proposen la cultura del diàleg. Encapçalen la nota amb una cita del papa Francesc, que indica la perspectiva de la seva anàlisi: «Ser pastors significa caminar davant, enmig i darrere del ramat.» No han de desentendre's, ni ho volen fer, del seu compromís amb la gent com a hereus que se senten de la llarga tradició dels seus predecessors que han subratllat sense embuts la realitat nacional de Catalunya. Quan parlen d'escoltar les aspiracions legítimes del poble català no cal que explicitin un referèndum, que és el millor instrument per conèixer-les. Cal llegir-la amb atenció i amb discerniment. Ells apunten als principis perquè les concrecions corresponen a l'àmbit de la política. La reflexió sobre la corrupció i la regeneració moral complementen l'anàlisi de la nota. **La llavor escampada és bona. Dependrà molt dels espais d'acollida.**

El diàleg que promouen no ha d'oblidar, entre altres elements, els dos cops que s'han produït des que l'actual Constitució espanyola va ser aprovada el 1978. **Primer, el cop militar** dut a terme el 23-F del 1981. En contra del que pensa molta gent, aquest cop, aparentment fracassat, va ser un gran èxit. A partir d'aquí es va aprovar la LOAPA, que va ser una marxa enrere en tota regla i una traïció a l'esperit de la Constitució. Les forces del sistema anterior volien aturar la nova orientació autonòmica i la van qualificar de deriva perillosa. No s'han aturat fins al present. Han perdut alguna batalla, però guanyen la guerra sense discussió. Han convertit en miratge el projecte de la unitat en la diversitat. **Segon, el cop judicial.** Molt més subtil que l'anterior. Europa no hauria permès un nou cop militar. Encara menys en un país que ara està integrat en les seves estructures polítiques, econòmiques i militars. És la nova modalitat utilitzada en alguns països per les seves instàncies de poder, que substitueix els tancs i els fusells. El Tribunal Constitucional, amb la seva sentència sobre l'Estatut de Catalunya publicada el 28 de juny del 2010, va incomplir l'article 152.2. Aquest Estatut només podia ser modificat pels procediments establerts i amb referèndum. Redactats idèntics en estatuts d'altres autonomies continuen vigents. Ens trobem en un atzucat. Aquests dos cops —militar i judicial— han tingut com a objectiu Catalunya, que havia complert tots els requisits legals sense sortir de la norma establerta. La insistència dels dos grans partits d'àmbit estatal de neutralitzar Catalunya en comptes de buscar-ne la integració han conduït a un carreró sense sortida.

Per avançar en el diàleg cal una dosi tan gran d'humilitat, que sembla inabastable en la situació actual. La nota apel·la finalment a la pregària. I amb raó.